

Island

CHAMBRES

Carlotta Bailly-Borg & Charlotte vander Borght

Un commissariat de Michel François

18 mai // 29 juin, 2019

Charlotte vander Borght/Carlotta Bailly-Borg, voici une collaboration prometteuse, et qui commence par une homophonie.

On dirait de l'une qu'elle est plutôt sculpteur et de l'autre plutôt peintre, mais les peintures de Carlotta sont des objets et les objets de Charlotte ressemblent à des peintures.

Ensemble elles ont créé un sol de cannage sur lequel on se déplace par dessus d'obscurs abîmes. La présence ambiguë de ce sol objet-image agit très directement sur la perception qu'on a de l'espace et des objets qui y apparaissent. Il matérialise un déplacement mental décisif. La salle d'exposition est devenue un lieu d'attente, de transit, une sorte d'espace onirique, un décors habité par un personnage dont l'absence est manifeste, mais dont les psychologies et les humeurs semblent avoir imprégné la surface de toutes choses perceptibles.

Il y a des sièges de salle d'attente, d'aéroport, de dentiste, ou de psychologue, sculptés et suspendus; "Assises" hybrides entre signalétique et objets anthropomorphiques. Au sous sol, au pied d'un escalier en colimaçon un coquillage-oreille fait écho.

Il y a des potiches de terre dégonflées, qui sont devenues des figures. Des visages et des corps fatigués et grivois refont surface dans le mou de l'argile, ou ailleurs, comme des motifs répétés à la surface des papiers peints déchirés.

Des artefacts inspirées par des objets domestiques métamorphosés et quelque peu grotesques sont donc installées autour d'un sol improbable pour former un paysage mental inouï.

Michel François

Island

CHAMBRES

Carlotta Bailly-Borg & Charlotte vander Borght

Curated by Michel François

May 18th // June 29th, 2019

Charlotte vander Borght / Carlotta Bailly-Borg, a promising artistic collaboration that starts off with a homophony.

While the first is said to be more of a sculptor than a painter, the opposite is said of the latter. Yet Carlotta's paintings are objects while Charlotte's objects look very similar to paintings.

Together they have created a canework floor that allows the visitor to walk over the darkest of depths. The ambiguous presence of this object-image floor directly influences the visitor's perception of space as well as all the objects found therein. This spatial experience is a decisive displacement of mind. The exhibition room is transformed into a place of waiting or transit, a sort of dreamlike space. It is now a scene inhabited by someone who is noticeably absent, but whose changing psychologies and moods have seemingly permeated the surface of everything perceptible.

There are sculptured, hanging waiting room seats, airport recliners, dentist chairs and even psychologists' couches... a hybrid mix of signs cum anthropomorphic objects. In the basement, at the foot of a spiral staircase lies an anthropomorphically ear-shaped shell.

There are collapsed earthenware pots made into figures. Bawdy, tired faces and bodies take form in the surface of the soft clay and elsewhere, like repeating patterns on torn wallpaper.

We are witness to the creation of an unimaginable mental landscape where artefacts inspired by household objects - transformed and bordering on the absurd - are installed around this improbable and fantastic floor.

Michel François

Island

CHAMBRES

Carlotta Bailly-Borg & Charlotte vander Borght

Curated by Michel François

Mei 18// Juni 29, 2019

Charlotte vander Borght/Carlotta Bailly-Borg, een veelbelovende samenwerking die begint met homofonie.

Men zou kunnen stellen dat ze veeleer een beeldhouwer dan een schilder is, echter Carlotta's schilderijen zijn voorwerpen en Charlotte's voorwerpen zijn als schilderijen.

Samen creëerden ze een artistiek platform waarop men zich in duistere diepten begeeft.

De ambigue aanwezigheid van dit object-beeld platform werkt heel direct op de perceptie van de ruimte en de objecten die erin voorkomen.

Het materialiseert een doorslaggevende mentale verschuiving. De expositieruimte is uitgegroeid tot een wachtruimte, een plaats van doorvoer, een soort droomachtige ruimte, een omgeving bewoond door een personage wiens afwezigheid overduidelijk is, maar wiens psychologiën en gemoedstoestanden het oppervlak van alle waarneembare zaken lijkt te hebben doordrongen.

Er zijn stoelen voor wachtruimten, luchthavens, tandarts- of psychologenpraktijken, gebeeldhouwd en opgehangen. Hybride “gezeten” tussen signalisatie en antropomorfe objecten.

In de kelder, aan de voet van een wenteltrap, echoot een oorschelp.

Er staan laffe aardewerk potten, die figuren zijn geworden. Dwaze, vermoeide gezichten en lichamen komen terug in de zachte klei, of elders, zoals herhaalde patronen op het oppervlak van gescheurd behangpapier.

Artefacten die zijn geïnspireerd op getransformeerde huishoudelijke en enigszins absurd voorwerpen

Zijn dus geïnstalleerd rond een onwaarschijnlijke oppervlak om een ongehoord metalen landschap te vormen.

Michel François